

Meni pikkuisen juhannusfiilis mökillä, kun Raimo yritti nielaista ahvenen. Kala juuttui kurkkuun ja Raimo repi liukasta ahventa suustaan. Se ei onnistunut, koska ahvenen terävät evät painuivat Raimon kurkkuun. Veri valui suusta pitkin leukaa ja kaulaa, kun hän yritti repiä kalaa. Ilmeisesti Raimo ei kuitenkaan uskaltanut vetää tarpeeksi kovaa, sillä kipuhan oli varmasti miehekäs. Siihen hän kaatui, lämpöisessä tuulessa liehuvan Suomen lipun alle ja sätki hetken, kunnes lopetti ja kuoli. Jotkut sitten tekevät mitä vain, että saavat huomiota. Raimon vaimo Inkeri oli juuri käynyt rantasaunassa, kun hän saapui paikalle. Hänellä oli päällään kylpytakki, jonka vyö ei pitänyt kunnolla ja välillä vilahtivat kaikki elokuvat. Inkeri oli tietenkin syystäkin hieman järkyttynyt tilanteesta. Minä yritin selittää, että Raimo löi vetoa viidestä kympestä Kari Seppäsen tai Seppäsen Karin - niin kuin me häntä kutsuimme - kanssa, että pystyisi nielaisemaan ahvenen kokonaisena. Eikä hän pystynyt ja Raimo siis hävisi vedon. Oikeastaan Inkerin pitäisi maksaa Raimon rästiin jäänyt velka Seppäsen Karille. Menin salaa etsimään piilopulloa, jonka olin piilottanut hygieniabäkkiin. Löysin tavarani saunan terassilta ja otin mojovat hömpyrät. Oli pakko toimia nopeasti, ennen kuin Siiri (meikäläisen emäntä) tulisi hätäntyneenä kieltämään juomisen. Hän sanoisi, ettei se sopisi tilanteeseen, koska paikalla oli ruumis. Muutenkin se olisi huonoksi minulle, koska sain kuukausi sitten pahan sydänkohtauksen. Onneksi naiset kiljuivat kilpaa lipputangon ympärillä ja sain rauhassa ottaa hömpsyn jos toisenkin. Siiri yritti lohduttaa Inkeriä, joka oli poissa tolaltaan. Seppäsen Kari katsoi naisia vähän kauempaa ja etsi katseellaan jotain, ilmeisesti minua. En halunnut kertoa Seppäsen Karillekaan piilopullostani, sillä hän saattaisi juoda kaiken. Ikävä Raimolle, että tämä juhannus päättyi hänen osaltaan jo ennen puolta kuutta illalla. Kuitenkin oli aika tyhmää ruveta nielemään ahventa. Raimo oli vähän tyhmä, hän olisi varmaan nielaissut aironkin, jos siitä vain olisi lyöty vetoa. Missä hänen viisas vaimonsa oli, kun ei tajunnut vahtia Raimoa, ettei tämä tee mitään tyhmää. Meistä olisi jonkun pitänyt repäistä kala Raimon suusta, koska hän ei kivun takia pystynyt itse sitä tekemään. Se olisi viiltänyt ison haavan Raimon kurkkuun, mutta hän olisi voinut selvitä hengissä. Ääni huulet olisivat varmasti tuhoutuneet, eikä hän olisi enää laulanut milloinkaan. Hyvä, hän olikin liian kova sooloilemaan karaokeilloissa, joita aika-ajoin järjestimme. Viimeksi ne olivat Seppäsen Karin luona. Raimo teki sielläkin jotain tyhmää. Hän kaatoi meille kaikille tyrmäystippa shotteja. Raimo laittoi Koskenkorvan sekaan jotain ihme tippoja ja tarjoili niitä kaikille. Me kaikki oltiin niin sekaisin, että Inkeri joutui käymään vatsahuutelussa ja Seppäsen Kari oli viikon krapulassa ja sai potkut töistä. Palasin lipputangon luokse. - Miten sä olet noin humalassa! Siiri huusi minulle. - Mä join viinaa, minä sanoin. - Et sä voi sydänlääkkeitten kanssa juoda noin paljon, Siiri sanoi. - Nön nön nöö, minä sanoin. - Ambulanssi on ihan pian täällä, Seppäsen Kari sanoi. - Mikä ambulanssi? minä kysyin. - Niin, justiinsa. NIIN JUSTIINSA! Seppäsen Kari huusi ja riisui vaatteitaan. - Missä on moottorisaha? - Mitä? Inkeri kysyi. - Ei tänne jumalauta ambulanssi pääse kun tuo iso koivu on tuossa tien päässä kallellaan. Hyvä kun me päästiin tänne ja meillä on pienemmät autot, Seppäsen Kari osoitti sormellaan pienen tienpätjän päähän, joka oli ainoa tie mökin luokse. Tien päässä oli todellakin kallellaan oleva koivu, jonka oksat ylettyivät melkein maahan asti. Seppäsen Kari kävi hakemassa vajasta moottorisahan ja riisui itsensä alastomaksi. Sen jälkeen hän käynnisti sahan. Minua huimasi. Olin juonut liikaa. Välillä silmissä sumeni ja suuta kuivasi omituisesti. Rintaa puristi ja vasen käteni puutui. Otin välillä tukea Siiristä. - Painu vittuun siitä, hän sanoi. Seppäsen Kari sahasi nurin ison koivun, joka lopulta kaatui kokonaan tielle esteeksi. Idiootti, minä ajattelin. Seppäsen Kari tuli alasomana lipputangon luokse, hän oli yltä päältä koivunlehdissä, sahanpuruissa ja hänellä oli muutamia verta vuotavia pinta naarmuja. - Miksi sä olet alasti? minä kysyin. - Ettei vaatteet mene likaiseksi. - Okei. - Nyt mä menen uimaan, hän sanoi. - Ethän sä osaa uida, minä sanoi. - Pitää

peseytyä, Seppäsen Kari sanoi. Seppäsen Kari juoksi laiturilta ja hyppäsi järveen pää edeltä. Aika messevän kokoinen kivi vaan oli siinä pahasti, kun hän hyppäsi laiturilta. Seppäsen Kari jäi lojumaan kiven päälle villisti ja kauempaa se näytti siltä, että hän makasi veden päällä. Minä en ehtinyt sitä paljoa surra, sillä rintaani pisti ja puristi. Tuuperruin nurmikolle. Odotin. Odotan edelleen.